

•Written by - வலங்கட் சாமிநாதன் -•

••Sunday•, 20 January•, 2013 23:36• - •Last Updated•

••Sunday•, 20 January•, 2013 23:52•

ஆங்கிலத்தில் motion picture, film, cinema என்று பல பெயர்களில் குறிப்பிடப்படுவதே தமிழில் திரைப்படம், சினிமா, சலனப்படம் என்று பல பெயர்களில் குறிப்பிடுவது வழக்கமாகியுள்ளது. நாம் பசும் இந்தப் புதிய 20- நாற்றாண்டு கலகைக்கு, புதிதாகத் தோன்றிய தொழில் நுட்பத் திலிருந்து பிறந்த ஒரு கலகைக்கு, திரும்பவும் தொழில் நுட்பமும் கலையாகப் பரிணமித்துள்ள ஒன்றைச் சினிமா என்ற பெயரிலேயே, அதன் தனித்வத்தைத் தனித்துக் காட்ட, குறிப்பிட வேண்டுமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. பொது வழக்கில் இந்தப் பெயர்கள் எல்லாம் அதிகம் சிந்தனையில்லாது பயன்படுத்தப்படுகின்றன. தமிழில் திரைப்படங்கள் தான் வந்துள்ளனவே தவிர சினிமா என்று தொழில் நுட்பம் சார்ந்த கலையைப் படைப்புவெகு அரிதாகவோ, ஒன்றிரண்டே தடேினால் கிடகைகிறது என்று சொன்னால், திரைப்படங்களுக்கும் சினிமா என்று சொல்லத் தகுந்த ஒன்றிற்கும் நான் அர்த்த வேறுபாட்டோடு இச்சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறேன் என்பதைப் புரிய வகைக்க நான் மிகவும் சிரமப்பட வேண்டியிருக்கிறது. சும்மா எண்பது வருட கால தமிழ்த் திரைப்பட வரலாற்றில் தமிழ் மக்களுக்குப் பல்லாயிரக் கணக்கில் தரப்பட்டதுள்ள, திரைப்படங்கள், சலனப்படங்கள், films எனப்பட்டவை மட்டுமே திரைத் திரைக்கும், ஆனால் சினிமா என்ற கலையை அறியாதவர்கள் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். நானும் சொல்லி வருகிறேன். ஆனால் திரைப்படத்துக்கும் சினிமா என்ற ஒரு தொழில் நுட்பம் தந்த கலகைக்கும் இடையேயான பாகுபாட்டை திரைப்படம் ஒரு வெறியே ஆகிவிட்ட தமிழ் நாட்டில் புரிந்து கொண்டுள்ளார்கள் என்று சொல்ல முடியாது.

புரிய வகைக்க எனக்கு உதவி செய்கக் கட்டிய ஒரு படைப்பு மூதன் மூதலாக எனக்குக் கிடகைத்துள்ளது 1988-ல் பாலு மகநேத் திரைத் தந்ததுள்ள வீட்டு தான். அது தான் அவரது மூதல் படமா என்பது எனக்குத் தெரியாது. நான் பார்த்த அவரது மூதல் படம் அது தான்.

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Sunday•, 20 •January•, 2013 23:36• - •Last Updated•

••Sunday•, 20 •January•, 2013 23:52•

அதற்குப் பின் அவரது சமீபத்திய படம் ஒன்று, "அது ஒரு கனாக் காலம்" பார்த்திருக்கிறேன். பின் "கதா நேரம்" என்று ஒரு தொடர், சமீப காலத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளைத் திரைத் துறாவுக்கு ஒரு தொடராகத் தொலகைக் காட்சிக்குத் தயாரித்துத் தந்துள்ளவை, ஒரு சிலவற்றைத் தவறவிட்டிருப்பனோ என்னவோ, பார்த்திருக்கிறேன். அறுபதுகள்க்குப் பிறகு திரையரங்குகளுக்கே சனென்று நான் படம் பார்ப்பதென்பது மிக அரிதாகிவிட்டதால் திரையரங்குகளில் இவ்வைத் தமிழ் ரசிகப் பெருமக்களிடம் பற்றி வரவறேபு எத்தகையது என்று எனக்குத் தெரியாது. எந்த ஒரு கலாப்படாப்படம் உடனே ஏதும் பெரிய நில அதிர்வதைத் தந்ததாக சரித்திரம் எங்கும் இல்லையாதலால். சாவகாசமாக எங்கோ தற்செயலாகப் பார்த்ததும் இது தந்த அனுபவமும், அந்த அனுபவத்தின் முக்கியத்வமும் எனக்குப் பளிச்சிட்ட கணம் அது. அதன் பின் பாலுமகநே திராவினப் படங்களைப் பார்க்கும் வாய்ப்பை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தேன் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். தமிழ்ச் சினிமா உலகிற்கு ஒரு கலஞ்சுன் கிடத்தைத் துவிட்ட சந்தோஷம் அது.

இது தான் சினிமா என்ற தொழில் நுட்பம் பிறப்பித்த கலா என்ற சொல்லி விட்டனே தவிர அதைப் பற்றி விவரித்து நான் என்கருத்தை நிரூபித்துவிட முடியும், இன்னொருவருக்கு எடுத்து விளக்கிச் சொல்லி புரிய வைத்து விட முடியும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. நான் இது பற்றி எழுதும் போது, நான் சொல்லும் ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் நான் கொள்ளும் அர்த்தம் ஒன்றாகவும் அந்த வார்த்தைக்குப் பொதுவாகத் தமிழ் கலாச் சமூகமும், குறிப்பாக, தமிழ் திரைப்படச் சமூகமும் பழகி வரும் அர்த்தங்கள் வறோகவும் இருக்கின்றன. எனவே படிப்பவர் கொள்ளும் அர்த்தம் முற்றிலும் வறோகிப் போகும் போது நான் அதோடு போரிட முடியாது. என்னளவில் நான் சொல்ல விரும்புவதைச் சொல்லிச் செல்வது தான் நான் செய்யக்கூடிய காரியம்.

முதலில் அடிப்படையான விஷயம், கலா என்ற சொல்லில், அழகு, உண்மை, உணர்வுகள், மன நிலைபாடு துதல், ஒரு பழகிய பொருளில் புதிய உலகம் காணல், மற்றைத் திருக்கும் ஒன்றை வளிப்படுத்துதல், புதிய அர்த்தங்களைக் காணுதல், என்று அனகேம் பல விஷயங்கள் அடங்கியுள்ளன. இதற்கெல்லாம் முதற்பாடமாக,

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Sunday•, 20 •January•, 2013 23:36• - •Last Updated•

••Sunday•, 20 •January•, 2013 23:52•

எளிமையான அழகு என பதம் அடிப்படையான ஒரு உண்மை. மலெலிய, ஒரு தோன் நாபுன்னகையுடன் அமரந் திருக்கும் புத்திரின் சிலை, அல்லது இடது காலையுடைய நுடனமாடும் நடராஜர் சிலை, இவையெல்லாம் மிக எளிய தோற்றங்கள். ஆனால் இவற்றுக்கு ஈடான அழகு வறே உண்டா என்று நான் யோசித்திருக்கிறேன். விடையிலலை. சர்வாலங்கார பதிதர்களான தயிவச் சிலைகள் அனகேம் உண்டு. கைகப்பி வணங்கிப் பின் நகர்கிறோம். சடங்காகி விட்ட பச்சைகள் அவை. ஆனால் நடராஜரும் புத்தரூம் நம்மை மயிர் சிலிரக்க, நம்மை மறக்கச் செய்துவிடுகின்ற கலாப்பங்கள். மிக எளிமையான தோற்றங்கள். மிக அழகான தோற்றங்களும். அத்தோற்றங்களுக்கு அப்பால் எங்கோ நம்மை இட்டுச் சென்று விடுகின்றன, நம்மால் பயணிக்க முடியுமானால். ஆக எழுத்தில் நான் வீட்டுதான், தமிழில் மூதல் சினிமா, என்று சொன்னால் அது உறக்ககாது. படத்தையப் பார்க்கவேண்டும் என்று சொல்லலாம். கலையை எழுத்தில் சொல்லி நிரூபிக்க முடியுமா? ஆனால் நமது 80 வருட கால வரலாறு, சொல்லும் அனுபவம் வறே. ஆமாம், இதிலே என்ன இருக்கு என்று உதறிவிடச் சொல்லும் வரலாறு அது.

சினிமா என்றால் நாம் எத்தெல்லாம் எதிர்பார்க்க பழக்கப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறோமோ, அவை எதுவும் அற்ற, மிக எளிமையான ஒரு படையுதான் பாலுமகநே திராவின் வீட்டு. மிக எளிமையான நம்மைச் சுற்றியிருக்கும் மனிதர்களும், சமூகமும், தருக்களும் பிரசினைகளும். எல்லாமே நம் அன்றாட வாழ்க்கையின் காட்சிகள் தான். எளிய வாழ்க்கை. அவ்வாழ்க்கையின் சந்தோஷங்களும், ஏமாற்றங்களும், எதிர்பார்ப்புகளும் தான் ஏதும் பெரிய புகழ்ப் அதிர்ச்சிகள், ஆரவாரங்கள் இல்லை. பாட்டு, கத்தும் கொண்டாட்டங்கள் இல்லை.

ஒரு சின்ன குடும்பம். வாடகை வீட்டில் ரூ 150 மாத வாடகை கொடுத்து வாழும் ஒரு ஓய்வூதியப் பெற்ற பாட்டு வாதியார் தாத்தா, மூருக்கசன், வயது 83. தரித்திரப்பது ஒரு நாலுமூழ் வீட்டி. வளையே போனால் ஒரு அரக்கைச் சட்டை. அவருடைய இரண்டு பத்திகள். பத்திகளின் அப்பா அம்மா மறைந்து விட்டார்கள். பத்திகளில் மத்தவன், சூதா ஏதோ ஒரு அலுவலகத்தில் வேலை செய்பவன். சம்பளம் ரூ 1500. கட்ட வேலை செய்யும் ஒருவருடன் ஒரு ஓட்டுதல், இருவரும் மனம் ஒப்பி மனம் செய்து கொள்ள இருப்பவர்கள் இது எல்லோருக்கும் தெரியும். இது இரு வீட்டாரும் சகஜமாக ஏற்றுக்கொண்ட ஒன்று. ஒரு சிக்கலான சமயத்தில் தான் தாத்தா, அவனைக் கேட்கிறார் "ஏம்பா, கலையாணம் பண்ணிக் காவலேலியா? கைவிட்டு விட மாட்டியே? சின்னப் பொண்ணு, இந்துவாக்கும் நீ தான் ஒரு வழி காட்டணும்" என்று கேட்டு உறுதிப் படுத்திக் கொள்கிறார். இன்னும் எத்தனை நாள் தனது வாழ்க்கை என்ற சந்தகேம் அவருக்கு.

வாடகை வீட்டின் மலே மாடியில் ஒரு மலையாள குடும்பம். நண்பர். இந்த வீட்டுச் சென்னையின் மின்சார ரயில் போகும் வரும் சத்தம் அடிக்கடி கேட்கும் ரயில் பாதையின் அருகாமையில் உள்ள வீட்டு. சட்டை அல்ல. ஒரு அடக்கு மாடிகட்டிடம் வர விரும்புதால் இவர்கள் ஒரு மாதத்தில் காலி செய்யும் நிரப்பந்தம். வாடகை வீட்டு பார்க்கிறார்கள்.

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Sunday•, 20 •January•, 2013 23:36• - •Last Updated•

••Sunday•, 20 •January•, 2013 23:52•

அலகைகிறார்கள். அவர்களால் கொடுக்க முடியும் வாடகைக் கு ஏதும் கிடப்ப பதில்லை. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தாத்தா மூருகசேன் எப்பவோ 150 ரூபாய்க்கு வாங்கிப் போட்டிருந்த வளசர வாகனம் காலி மனதை ஒன்று அங்கு வீட்டு கட்டலாமே என்று ஒரு அன்பர் ஆலோசனை சொல்ல பஞ்சாயத்துக்கு வீட்டு கட்ட அனுமதி கோரியும், அலுவலகத்துக்கு கடன் வழங்கக்கோரியும் அலகைகிறார்கள். கொடுக்க வேண்டியதைக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதே அவர்களுக்குப் புரிவதில்லை. மலேமாயி அன்பர் தான் புரிந்து கொண்டு கொடுக்கவேண்டியதைக் கொடுத்து சாங்குன் வருகிறார். மூதல் தவணை கடன் கிடைத்ததும், பிமி பிஜை, கணபதி ஹோமம் எல்லாம் நடந்து அஸ்திவாரம் போட்டாகிறது.

ஒரு வீட்டு கட்டும் போது எழும் ஒவ்வொரு பிரசினையும் இங்கும் எழுகிறது. பெரிய உத்பாதங்கள் ஏதும் இல்லை. குத்தகைக் காரரும் அவரது வலையாளும் சேர்ந்து சிமண்ட் திருடுகிறார்கள். மனையிலேயே குடிசை போட்டு தங்கி இருக்கும் மங்கா என்னும் உதவியாளர் கண்டு பிடித்துச் சொல்லிவிடுகிறார். கண்டிராக்டரை கடமையுடன் சூதா கண்டித்துக் கேட்க, கண்டிராக்டர் விசத்தில் இறங்க, மங்கா சூதாவுடன் சேர்ந்து கொள்கிறார். மங்கா கண்டிராக்டருக்குப் புரியும் பாஷையில், குரல் உச்சத்தில், கைபாவனைகளில் திருப்பிக் கொடுக்கவே, குத்தகைக் காரர் விலக, மங்காவும் மலே திரியும் தாமத மிச்ச வலையை முடித்து தர முன் வருகிறார்கள். வழக்கமாக வீட்டு கட்டும் போது தவறாது காணும் காட்சிகள். மலே திரி வலையைக் காரிகளை சடை அடிப்பார். மலே திரி வலையைக் காரிகளிடம் வாங்கிக் கட்டிக் கொள்வார். வீட்டு கட்டத் தோண்டிய கிணற்றிலிருந்து அக்கம்பக்கத்து வீடுகளும் தண்ணீர் எடுத்துக்கொள்ள வருவார்கள்.

வீட்டு கட்டப்படும் காட்சிகளோடு பிப்பியாக, அத்தோடு எழும் பிரசினகளையும் பார்க்கிறோம். ஒன்றை மிகக் கவனமாகக் கவனிக்க வேண்டும். எதுவும், அஸ்திவாரத்திலிருந்து பிப்பியாக எழும் சங்கற் சுவரம் அவரவர் வலையில் இருக்கும் காட்சிகளும் இயல்பான வலையைத் தளமாகக் காட்சி தருகையில் அங்கு இயல்பாக எழும் ஓசைகளே பின்னணியாக இருந்திருக்கலாம். இளைய ராஜாவின் பின்னணி இசையும், மங்காவின் அதீத அங்கச் சேஷ்டைகளும் பச்சைப் பாணியும் படம் முழுதும் எடுக்கப்பட்டிருக்கும் தொனிக் கும் பாவத்துக்கும் ஒத்திசைவாக இல்லை (discordant, disharmonious) எனத் தோன்றுகிறது. எந்த வாதியப் பின்னணியும் இல்லாத தளத்திலும், மனையைச் சுற்றிலும் எழும் இயல்பான ஒலிகளும் படத்தின் இயல்பான மெதுவான நகர்வுக்கு ஒத்திருந்திருக்கும். மங்கா போன்ற பண்களின் பச்சை அங்க அசைவுகளும் கட்ட இயல்பில் அதீதமாகத் தான் இருக்கும். ஆனால் அதீதம் காட்டவேண்டும் என்று அதீதத் தைமறே கொள்ளும் போது அது caricature ஆகிவிடுகிறது. ஏதும் ஒன்றை நன்கு வளிப்படக் காட்டவேண்டும் என்று பொதுவில் முயற்சிக் கும் போது அது தன்குணம் இழந்து கார்ட்டூனாகி விடுவது நாம் அரசியலில் சினிமாவில் கண்டிருக்கிறோம். மடே ஏறி பச்சைத் தொடங்கியதும் அரசியல் வாதிகள் சினிமா பிரமுகர்கள் கார்ட்டூன்களாகக் கீழங்கத் தானே செய்கிறார்கள்.

•Written by - வடுங் கட் சாமிநாதன் -•

•••Sunday•••, 20 •••January••• 2013 23:36••• - •••Last Updated•••

••Sunday•, 20 •January• 2013 23:52•

மிக அழகான, இயல் பாகவம் அமைதியுடனும் சசொல லப் பட் ட கால சிகள் நிறைய உண்டு. வாடகை வீ டு பார்த்த இடத்தில் வாடகை குறைக்க முடியுமா என்று பதேதி சூதா சசொன்னபபிகடே டு வர தாத தா மருகசேன் கிளம்புகிறார். கிளம்பும் முன் முதலில் அறையை விட்டு வளையே மூற்றத்தின் வழியாக வானத்தபை பார் க்கிறார். பின் திரும்பி வந்து குடையை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்புகிறார். கொளுத்தும் வயிலில் குடை பிடித்துக் கொண்டு தரூவில் நடந்து சசெல் வதபை பார் க்கிறோம். பசோன இடத்தில் காரியம் நடப்பதில் லை. பரூம் ஏமாற்றம் மருகசேனுக கும். வருத்தமும் ஏக்கம் மனத்தை அழுத்த தரூவில் நடந்து வருபவருக்கு சூட்டரிக கும் வயில் பற்றிய பிரக ளுன இரூப்பதில் லை. தரூவில் நிழலோரத்தில் கடபை பரப்பியிரூப்பவன், “ஏ பரெய்வரே, வயிலடிக கறது தரெயலே? குடை தான் இரூக்கே? அதை விரிச்சுப் பிடிச்சிட்டுத்தான் நடவனே.” என்று சத்தமிட்ட பிறகு தான் அவருக்கு குடையை கைக்கத்தில் இடும் கியிரூப்பது தரெகிறது. குடையை விரித்துக் கொண்டு நடக்கிறார்.

சுதாவும் அவள் கல்யாணம் செய்துகொள்ளவிரும்பும் கதோபியும் சுதா விட்டில் காரமாகப் பேசிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். இடக்கழியில் உட்கார்ந்திருக்கும் தாத்தா நாற்காலியை விட்டழைந்து அவர்கள் இருக்கும் அறைக்குத் தவண்டை போகிறார். பின் திரும்பி தன் நாற்காலியில் அமர்ந்து கொள்கிறார். இது பாதி நிழல் பதிந்தும் பாதி வெளிச்சமாகவும் இருக்கும் வீட்டின் உள்ளே நடக்கும் காட்சி. காமிராவின் கண் இந்நடப்பில் இல்லாதது போல் வகை காணுவலான பாவனையில் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி பல காட்சிகள் அன்றாட வாழ்க்கையின் வீட்டினுள் நடப்பவை, வெளியில் திருவில் நடப்பவை பதிவாகியிருக்கின்றன. இவ்வகையின் மையத்தையே சேர்ந்தவை அல்ல. கரையோர நிகழ்வுகள். கதையின் குணத்தையும்தான் நிகழ்வுகளின் குணத்தையும்தான் சார்ந்து நிகழ்பவை. இந்துவின் சிறு வயது ஆசைகள், பிடிவாதங்கள், கொஞ்சல்கள் எல்லாம் அடிக் கதோபிட்டு வலியுறுத்தப்பட்டால் இயல்பாக மெல்லிய இழைகளால் வரையப்பட்டவை.

இருவருக்கும் பரிச்சயமான ஒருவர் இறந்ததைப் பற்றி மலேவீட்டு நண்பர் வந்து மருகசேனிடம் சொல்ல, அவர் சினை பிறகு, மருகசேன, தன்பதே திகளூக்காக தான் சரேத்து வதைதுள்ள ரொக்கப் பணம், நகைகள் வீட்டு மனை எல்லாம் தனக்குப் பிறகு யார் யாருக்கு என்ன செய்யவண்டும, என்று எழுதி பத்திரப் படுத்துகிறார்.

வீட்டு மனையின் ஒரு பாதி விற்கப்படுகிறது அலுவலகத்தில் கட்டிடகடனின் முதல்

•Written by - வனங்கட் சாமிநாதன் -•

••Sunday•, 20 •January•, 2013 23:36• - •Last Updated•

••Sunday•, 20 •January•, 2013 23:52•

தவணையை உடனே வாங்கிக் கொடுத்து தவிர அடுத்துத் தவணைகளைக் குப்பலிளிக் க ஆரம்பிக்கிறார். இனி கட்டிட வலையைத் தொடங்க முடியாது என்று இருந்த சமயத்தில் தாத்தாவும் தன்னிடமிருக்கும் பணத்தைத் தருகிறார். சூதா நடந்த விஷயத்தைத் தானே சொல்லாவிட்டாலும், ஒரு வாறு யி கித்துக் கொண்ட கோபி தானே மனக்கூச்சென்று அதுகாறும் சூதா மறுத்து வந்த தன் பணத்தைப் போட்டு தானே களம் சென்று கட்டிட வலை மறே பார் வையை எடுத்துக் கொள்கிறான். அவ்வப்போது இருவரிடையேயும் சிறு சிறு உரசல்கள் எழும் சூய கௌரவம் மலே எழும் இருவருக்கும். பின் சமாதானம். விட்டுக் கொடுப்பது கோபியாக இருக்கும். தாத்தாவாக இருக்கும். ஒன்று சூதாவின சூய கௌரவம். இரண்டாவது காரணம், சூய பாதுகாப்பு. எதிர்காலம் எப்படி இருக்கும்மோ என்ற பயம். தாத்தா விட்டுக் கொடுப்பது பதேதியின் கஷ்டத்தைக் கண்டு இரங்கி. இவனை சொல்லாது சொல்லப் படுவனவற்றில் அடங்கும்.

நிகழ்வுகள் எல்லாமே சிறு சிறு மகிழ்ச்சிகளாலும் பிசல்களாலும் ஆனவையான. எங்கும் பெரிய விபத்துக்கள், பிதாக்காரங்கள் இல்லை. பெரிய சோகங்கள், கதறல்கள் இல்லை. அன்றாட பசேசின் அளவுக்கு மலே யாரும் கரல் எழுப்புவதில்லை. இரகசியங்கள் இல்லை. அலங்கார பசேசுக்களோ நாடக பாணி பிரசங்கங்களோ இல்லை. ஒரு எளிய குடும்பம் வாடகை வீட்டில் வசிக்கும் அநிச்சயத்தையும் எதிர் பாரா இடஞ் சல்களையும் தவிர்க்க ஒரு சிறிய வீடு தன் சக்திக்குச் சற்று மீ நிகட்ட முயலும் போது எழும் இடர்களும், தவிப்புகளும், அவை எந்நிலையிலும் எழும் இடஞ் சல்கள், தவிப்புகள். இடையிடையே மூகம் காட்டும் நம்பிக்கைகளும் மகிழ்ச்சிகளும் தான் வீட்டு படத்தில் நாம் காண்பது. எல்லோரும் சாதாரண மனிதர்கள் மத்திய வர்க்கத்தினர். யாரும் பரேழ்கிகளோ பரேழ்கர்களோ இல்லை. கோரங்களும் இல்லை. அன்றாடம் தருவில் எதிர் ப்படும் மனிதர்களே. அது அர்ச்சனாவாக இருந்தாலும் சரி. மகேகப் இல்லாத அர்ச்சனா. ஒரு தாத்தாவைக் கஉரிய சின்ன சின்ன கோபங்களும், அவ்வப்போது சந்தோஷ கணங்களில் சத்தமிடாத பொக்கவையச் சிரிப்பும். தளர்ந்த கரலில் அவ்வப்போது முணுமுணுத்துக் கொள்ளும் பாட்டு. பதேதிகளின் கஷ்டத்தின் போது தளரும் தன் பிடிவாதம். நரேமையின் பிடிவாதம். தளர்ந்த கரலில், எளிய வார்த்தைகளில்.

ஒரு நாள் தன் பதேதி கட்டிவரும் வீட்டை, அது முடிந்துவிட்டது என்று அறிந்து, பார்த்து வருலாம் என்று போகிறார். வழியில் பஸ்ஸில் அயர்ந்து தபங்கிவிடுகிறார். கண்டக்டர் எழுப்ப பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி மனை நோக்கி நடக்கிறார். மனக்கூள் நுழைந்து உள்ளே மனையைப் பார்வையிடுகிறார். ஆர்வமும் சந்தோஷமும். பதேதி தனக்கென ஒரு வீட்டு கட்டிக்கொண்டு விட்டாள். தனக்கென ஒரு கணவனையும், சிறு சிறு பிசல்களையும் தாண்டி ஒத்த மனதுடைய, கஷ்டங்களில் பங்கு கொள்ளும் கணவனையும் தடேகிகொண்டு விட்டாள் இனி என்ன வேண்டும்?. அவரது கவலையும் தீர்ந்தது. வீட்டினுள் சூற்றிப் பார்த்தவருக்கு சந்தோஷம், மூகத்தின் சிரிப்பில் தடுகிறது. திரும்ப வலியில் நடக்கும் போது களப்பில் கால தடமாறி வீதியிலேயே விழுந்து விடுகிறார். விழுந்தவர் எழவில்லை.

•Written by - வன்கட் சாமிநாதன் -•

••Sunday•, 20 •January•, 2013 23:36• - •Last Updated•

••Sunday•, 20 •January•, 2013 23:52•

பிறகு தான் , தாத தாதன் னிடமிருந் த பணம் , நகை, வீட்டு மனதை எல்லாம் எழுதி வதை திருப்பது சூதாவாக் குத் தரிகிறது

ஒரு எளிய கதையை ஒரு அன்றாட வாழ்க்கையின் நிகழ்வுகளை, சிறிய சிறிய எதிபாற்ப்புகளையும் , ஏமாற்றங்களையும் சந்ததோஷங்களையும் அனுபவிக்கும் சாதாரண மனிதர்களின் ஒவ்வொரு நாள் வாழ்வின் அலமைதோதல்களை அலங்காரமற்று, இரசைச்சலிடாமல் அந்த வாழ்வின் உண்மையை கண்ணியத்தோடும் சொல்ல முடியுமானால் அது மெல்லிய இழைகளாக அலையயோடும் இசையாக அமையியும் இனிமையுமாக ஒலிக்கும் . அதில் அபசுரம் இராது. நாராசம் இராது.

செட் , டான்ஸ் மாஸ்டர் , பாடல்கள் , ஸ்டுடியோ , ஃப்ளெஸ் பானர் , கோரியோகராஃபி, இதயாதிகளையெல்லாம் விடங்கள் . பவுடர் , லிபஸ்டிக் செலவுகட்ட இல்லாமல் பாலு மகநே திரா ஒரு படம் எடுத்துவிட்டார் . வீட்டு படம் எடுக்க டோரண்டோவோ கிலிமாஞ்சரோவோ போகாது, சென்னை புறநகர் ஒன்றை விட்டு நகராது மிக சல்லிஸாக எடுத்துத் திருக்கிறார் . அதை நான் தமிழில் முதல் சினிமா என்று இருபது இருபத்ததைந்து வருஷங்களுக்குப் பின் பசே முடிகிறது. ஆனால் ஒன்றை மரம் தோப்பாகாதே. தமிழில் சினிமா என்ற ஒரு சமாசாரம் இல்லலை. அது என்ன சமாசாரம் என்று தமிழில் திரப்படம் சம்பந்தப்பட்டவர்க்குத் தெரியுமா என்பது சந்தகேம் . தான் .

vswaminathan.venkat@gmail.com